

Людина – джерело

всіх цінностей

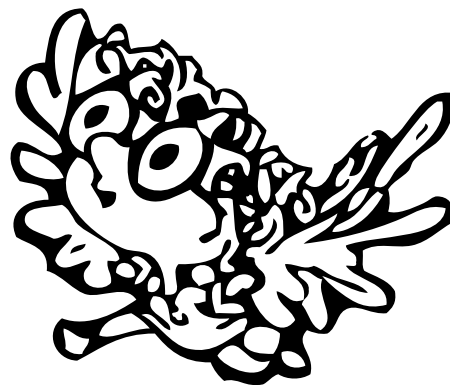
Що і навіщо ми цінуємо? Чи варто цінувати щось більше за себе? Чи варто цінувати відчуття і почуття більше за думки? Чи варто цінувати свої фантазії, вірити в них, стверджувати їх задумами та ділами, домовлятися про них і так знаходити радість життя?

Кажуть, що є такі речі, які не обговорюються. Але для відкритого розуму жодна ідея не може мати заздалегідь встановленого авторитету, за виключенням тієї простої до сміху ідеї, що для відкритого розуму жодна ідея не може мати заздалегідь встановленого авторитету! Тож поговоримо про цінності. Справжні цінності, які стверджують і про які домовляються мудрі люди.

Обійдемося без тих фальшивок, котрі нам часто впарюють, не терплячи обговорень. Значення слів переінакшують, перетворюючи людське на «соціальне». Кажуть, що людина є біосоціальною істотою, а насправді людина – це вільна розумна душа. Кажуть, що суспільство є організованою групою людей, ми ж знаємо, що суспільство – це ідея людини про згоду з собою та всіма, хто спаде на думку. Кажуть, що життя є війною, хоча справжнє життя є розвитком. Кажуть, що держава є політичним механізмом панування групи найсильніших на певній території, у дійсності ж держава є суспільним договором. Кажуть, що право є суспільною нормою, охоронюваною державним примусом, тим часом як право являє собою поєднання бажаного з можливим.

Так само невірно стверджують, ніби цінності – це щось більше за людину, те, чому всі люди мають присвячувати своє життя і таким чином служити суспільству. О ні, знову «суспільство»! Можна без нього? Можна. Цінності – це те, що корисно людині!

Людина самостійно визначає, що їй корисно. Перш за все, корисно не помилятися. Наприклад, не переплутати корисне з приємним. Така плутанина зветься корупцією, тобто спотворенням цінностей. Вона виникає тоді, коли почуття не узгоджені з розумом. Людина має володіти собою і підкоряти свої почуття життєвому досвіду, спогадам та фантазіям, які дозволяють робити все життя радісним, а не компенсувати зрідка оргіями приємності нещасне, безцільне та принижене в цілому життя. Приємне корисне в міру, а для радісного життя бувають корисними неприємні

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 16 (54)

30.08.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

вчинки та думки, через які завжди корисно проходити з радісним розумінням приємності корисних наслідків та власної майстерності уникати неприємних наслідків.

За яким правом людина сама відрізняє добро від зла, корисне від шкідливого? За правом поєднання бажаного з можливим! Кожна людина бажає бути самостійною і кожна людина може бути розумною. Отже, поєднуючи самостійність з розумністю, людина набуває божественного або, якщо хочете, природного права судити про добро та зло, про корисне і шкідливе. І треба розуміти, що справжній розум – це відкритий розум, він завжди в процесі саморозвитку, в пошуку згоди зі всім буттям, а надто з кожною живою душею.

З цінностей ми черпаємо енергію, бо енергія завжди виникає у послідовності, єднанні, згоді. Цінності народжуються у їх безперервному ствердженні людиною і посилюються людською згодою, силою згоди, енергією узгодженого самоствердження людей. Справжні цінності не роз'єднують, а поєднують, як Бог об'єднує людей. Справжні цінності не провокують агресію, а допомагають домовлятися. Справжні цінності не прив'язують до потреб, а звільнюють від обтяжливого споживання. Справжні цінності не тягнуть у минуле, а кличуть в майбутнє зі всією поважною переконливістю досвіду людського самоудосконалення, накопиченого кожною вільною душею в усіх кутках світу в усі часи.

Цінності – те, що додає нам духовної сили, допомагаючи людині бути всеохопною як Бог, що узгоджує в одній особі та одноосібно стверджує своїм буттям всі мислимі людські цінності, узгоджує традиції, узгоджує протиріччя. Бог навіть дозволяє незрілим істотам воювати між собою, щоб вони самі та інші на їх прикладі могли бачити безумство підкорення розуму сліпій ненависті та безглуздість оборони малого добра ціною великих жертв замість творення великого добра, розсування меж добра, як і личить всеохопній людині-творцю, покликаний Богом оволодіти всесвітом та вічністю та скористатися цим володінням як джерелом безмежного щастя.

Гріш ціна тим цінностям, які ізолюють людину від всієї повноти буття чи у гріховній гордині, що веде прямо до пекла, протиставляють людині людину, Бога, суспільство, націю, любов, гроші чи будь-що інше. Істина в тому, що нічого надлюдського нема – і навіть людина, що наближається у своєму розвитку до Бога, ніколи не протиставить себе чи якісь свої цінності іншим людям, оскільки Бог згоден з кожною людиною і узгоджує всі цінності, а суперечність із цим зразком, виражена у гордині протиставлення свого чужому, принижує людину. Бог не може бути зверхнім, бо зверхність є гріхом, а Бог безгрішний, і за прикладом Бога людина у розвитку своєї всеохопності також має позбавлятися усіх ілюзій власної зверхності. Гординя робить одноосібність

недосконалою, позбавляючи її сили всеохопності, бо тільки всеохопна одиниця стає рівноцінною безлічі, а обмежена одиниця, навіть у формі широкого об'єднання, протистоїть безлічі та зрештою втрачає цінність, зливаючись із недосконалою безліччю у вічній приниженості вічного бою, де навіть перемоги обертаються поразками. Гординя як протиставлення свого чужому, своїх – чужим, завжди спростовує претензії на святість та досконалість. Тож коли вам розповідають про якихось надлюдських богів чи героїв, знайте: це вигадані істоти, яким оповідач просто приписав свій гріх гордині, а отже він і його вигадка далекі від істинної досконалості, що відкривається віруючим у найвищу цінність людини у одкровеннях безпосереднього спілкування з Богом подумки.

Бог – наша фантазія і наша совість; хто не може вигадати світ кращим, ніж він здається недосконалим відчуттям і почуттям, і кому не вистачає совісті старанно та цілеспрямовано здійснювати свої мрії, той не знає істинного Бога. Але нема і не може бути жодної людини, зовсім позбавленої совісті та фантазії. І, зрештою, якщо цей Божий дар ще не розкрився у потенційній людині, нашим завданням є допомогти розкрити його та привести потенційну людину до повноцінної людяності, що виявляється у декларуванні свого суверенітету особистості. Адже ми є людьми лише тоді, коли творимо цінності, відкриті для їх обговорення та розвитку в поширенні і узгодженні зі всіма людьми, з усім багатоманіттям простору та часу, та безперервно стверджуємо цінності вірою в себе, вірністю собі, володінням собою.

Людина сама визначає свої цінності, оскільки людина є самоцінністю – самостійною і безвідносною цінністю. Про це Бог каже в Священному писанні релігійної віри в найвищу цінність людини, в статті першої тексту Декларації суверенітету особистості. Ідеальним зразком самоцінності й прикладом для наслідування є Бог як безмежна людина, єдина з кожною людиною і невіддільна від кожної душі як джерело всіх душ – абстрактний єдиний Бог, що являється кожній людині у сміливих добрих мріях та у наслідках задумів і вчинків.

Будь-яка людина здатна усвідомити ідею людської всеохопності, згодна вона з нею чи ні – бо нема людей, не здатних до абстрактного мислення, буває лише лінивість чи впертість, гріхи, які за бажання легко подолати. Якщо ідея людської всеохопності зрозуміла і не заперечується, цього достатньо, щоб ця ідея була цінністю та узгоджувалася з будь-якою іншою ідеєю. А якщо ця ідея заперечується, тоді стає ясно, що той, хто заперечує, узгоджує себе з усією повнотою буття шляхом заперечення; для таких найбільш прийнятним договором є договір про вічну суперечку, вічний конфлікт, війну всіх проти усіх, і вони знищують себе в тому конфлікті або

перемагають себе та знаходять себе і починають спілкуватися з собою та Богом мовою творення. Тож в перекладі з мови заперечення на мову згоди, з мови боротьби на мову творення усвідомлене заперечення ідеї людської всеохопності є способом погодитися з цією ідеєю! Саме розуміння цієї ідеї, без чого неможливо її заперечувати, свідчить про відкритість людського розуму. А для відкритого розуму, як я вже казав, жодна ідея не може мати задалегідь встановленого авторитету, за виключенням тієї простої до сміху ідеї, що для відкритого розуму жодна ідея не може мати задалегідь встановленого авторитету. Це одне з формулювань ідеї безмежності людини з урахуванням специфіки мови заперечення. Так чи інакше, тільки ідея безмежності людини здатна бути універсальною цінністю.

Слідуючи прикладу Бога, кожна людина може стверджувати свою безмежність. Хоч би й такими словами Священного писання: «Я є всесвіт». Бо цінність людини як творця і судді цінностей, пророка, здатного подумки спілкуватися з Богом і розуміти його відповіді на людські молитви у наслідках власних задумів та вчинків – така цінність людини робить кожну людину всеохоплюючою, універсальною, безмежною. Це досконалість людини і душевність людини, добра воля, розуміння сенсу життя, підказаного Богом в Символі віри: сенс життя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя. Усвідомлення цього є релігійною вірою в найвищу цінність людини, яку я сповідаю і знаю, що кожна людина сповідає її також, навіть якщо називає її інакше та користується іншими словами, щоб висловлювати свою цінність, свою всеохопність, щоб творити, стверджувати та узгоджувати цінності, показуючи широту та відкритість людської душі.

Таємниця походження Священного писання

Поява Священного писання є таїнством, бо слово Боже початково є сповіддю Божою у спілкуванні з хранителем віри душевної спільноти і лише після довгого відвертого діалогу людини з Богом в душі формується досконала божественна згода на першу публікацію Священного писання як переказу всеохопної істини простими людськими словами. Один Бог знає, звідки береться текст Священного писання і як він міняється. Переказ істини має постійно вдосконалюватись, і це стосується навіть священного писання (Діал. 62). Але після того, як слово Боже вже досконало створене чи удосконалене достойними хранителями віри, кожен бажаючий може оволодівати та користуватися словом Божим, поширювати його, осмислювати його як заманеться.

Хоча поява Священного писання завжди була і залишиться найбільшою таємницею, є деякі версії

про походження Священного писання. Ці версії викладені у статті про Священне писання на сайті О РЕЛІГІЯ (<http://oreligion.org/>), який претендує з часом стати онлайнною енциклопедією віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини, філософії креативного ідеалізму, науки одноосібності, права суверенітету особистості, політики відкритого одинацтва та ідеалістичної літератури.

Довгий час релігійна віра в найвищу цінність людини не мала власного символічного Священного писання, хоча вважається, що слово Боже завжди було присутнє в кожному тексті, в кожному малюнку, навіть на кожному чистому аркуші. Релігійна віра в найвищу цінність людини є вічною релігією та сучасним духовним рухом творення Бога через віру в себе, вірність собі, володіння собою та узгодження традицій. Тому ця релігія старша за всі священні писання, що Бог дарує людям на початках нових циклів розвитку релігійного обряду.

Щодо початку нового циклу розвитку особливого релігійного обряду цієї вічної релігії в Україні, ініційованого Юрієм Шеляженком, то чітких даних про певний момент початку циклу не існує. Є серйозна версія про зародження нового релігійного обряду під час спілкування з Богом у роботі над есе "Локалізація людини", яке посіло перше місце на конкурсі гуманістичних есе в 2002 році. Інша версія полягає в тому, що релігія виникла як жарг, підказаний Богом, під час листування з засновником гумористичної "церкви летючого локшинного чудовиська" атеїстів у 2005 році, а вже після листування було цілком серйозно написано один з багатьох прототипів символу віри, есе "Врятуй людину: повір у себе", за змістом дуже схоже на сучасні проповіді релігійної віри в найвищу цінність людини. Одна версія не суперечить іншій, тим більше що у вірі в найвищу цінність людини посмішка вважається доказом священної душевності людини. У 2005-2009 рр. остаточно оформився Символ віри як перше Священне писання релігійної віри в найвищу цінність людини. У 2009 р. було проголошено священну декларацію "Людина понад усе", ще одне з джерел Священного писання. З 2010 року віруючі в найвищу цінність людини вважають своїм Священим писанням сукупність "догматичних текстів", Догми віри, до складу яких включався Символ віри та Священна декларація "Людина понад усе", а також Божественне одкровення і Кодекс розподілу добра та зла (у 2012 р. перейменованій на Кодекс визначення добра та зла).

Реформа Священного писання, під час якої Бог дарував людям Священне писання в його нинішньому вигляді, відбулася у 2012 році. Зараз теологи не бачать передумов для нових реформ Священного писання, натомість з Божою допомогою розвивається богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини, триває розробка теоретичного апарату для поглибленого

розуміння слова Божого, ширшої інтерпретації та популяризації Священного писання.

Проект О РЕЛІГІЯ пропонує таку хронологію публікацій Священного писання.

Символ віри довгий час поширювався в рукописах та в інтернеті, як предмет культу для розміщення в оселі на видному місці, тримання в руках під час молитов та сповіді (в т.ч. надрукований на позолоченому папері та заламінований).

Догми віри були опубліковані в першому випуску журналу "Мораль" (2010 р.; Симв., Декл., Код. зі "словом редактора" у якості передмови). Дана публікація не містила Божественного одкровення, а речення Символу віри ще не були пронумеровані. Божественне одкровення та Символ віри публікуються з пронумерованими реченнями у випуску журналу "Мораль" № 3 за 2010 рік, поряд з основами теології релігійної віри в найвищу цінність людини.

У 2011 році в журналі "Мораль" публікується канонічний текст Догм віри українською, російською та англійською мовами з передмовою під назвою "Пізнай істину", в якій декларуються та роз'яснюються три основні принципи віри (подолання стадності, пряме спілкування з Богом, універсальний моральний критерій). Публікація Догм віри супроводжується давніми текстами, які можна віднести до предтеч Догм віри: це есе "Локалізація людини" та "Врятуй людину: повір у себе", а також "Проповідь на захист особистості".

У 2012 році після реформи Священного писання тексти слова Божого російською та українською були опубліковані у журналі "Мораль" та газеті "Правдошукач". Складені під час реформи перехресні посилання відтворювалися у всіх подальших публікаціях Священного писання. Алфавітний покажчик складався окремо і вперше був опублікований поряд зі Священим писанням російською та українською в релігійному бюлетені "Ідеаліст" у січні 2013 р. У 2012 році вийшло перше книжкове видання Священного писання українською мовою, а у 2013 році - російською мовою. Крім того, у 2013 році було випущено кишенькове видання Священного писання українською мовою з перехресними посиланнями, алфавітним покажчиком, примітками (як розуміти Священне писання, як користуватися перехресними посиланнями); аналогічне кишенькове видання російською мовою випущено в 2014 році.

Українська Душевна спільнота пропонує вжити заходи, щоб віруючі та їх діти не втрачали свідомість у храмах

25.08.2014 р.

Президенту України Петру Порошенку,
Міністру культури України Євгену Нищуку,

Релігійний
бюлетень
№ 16 (54)
30.08.2014

Всеукраїнській раді церков і релігійних організацій, Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини Валерії Лутковській, Генеральному директору Національного заповідника "Софія Київська" Олені Сердюк.

Великодушні добродії!

23 серпня 2014 року під час молебну за Україну в Софійському соборі на території Національного заповідника «Софія Київська» від надзвичайної задухи в храмі знепритомнів син Президента України Михайло Порошенко.

З відеозапису, поширеного засобами масової інформації, вбачається, що сім'я не реагувала на прохання дитини відпустити її подихати свіжим повітрям.

На нашу думку, твердість віри та сімейні цінності не виправдовують подібного ставлення до дитини, що створює загрозу її здоров'ю і з огляду на високий статус батьків у суспільстві показує іншим людям небезпечний приклад релігійного фанатизму.

Якщо про уникнення таких ситуацій не турбуються батьки, якщо деякі віруючі схильні нехтувати здоров'ям, про це має турбуватися адміністрація культових споруд та священнослужителі.

Така турбота має виявлятися у забезпеченні належної вентиляції, недопущенні скупчення надмірної кількості людей у приміщеннях, наданні невідкладної допомоги особам, у яких погіршується самопочуття під час участі в релігійних обрядах.

Для нас, віруючих в найвищу цінність людини, вірних святиням безмежності людини та суверенітету особистості, цей прикрий випадок з Михайлом Порошенком підтверджує істинність моральних принципів нашої релігії, даних Богом у Священному писанні релігійної віри в найвищу цінність людини: доброю є розумна одноосібність, а безумному об'єднанню, стадності, властива недосконалість; Бог допомагає нам долати стадність (Діал. 54); Душевна спільнота утримується від проведення масових заходів і здійснює свою діяльність, передусім, через доторки душ, індивідуальні контакти, приватне богослужіння (Регл. 2.3).

Висловлюємо Михайлові Порошенку свою солідарність, побажання міцного здоров'я, віри в себе, вірності собі, володіння собою. Віримо, що його батькам вистачить мудрості та здорового глузду не піддавати надалі подібним випробуванням людську гідність Михайла.

Пропонуємо відповідальним особам уважно подбати про дотримання елементарних санітарних норм під час богослужінь у Софійському соборі та інших культових спорудах.

Щиро від душі,

Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. В. ШЕЛЯЖЕНКО.

Р. С. Беручи участь у Громадській раді при Міністерстві культури України, ставитимемо питання про відповідне реагування громадськості.